

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobkyně: X, narozená dne X
státní příslušnost: Nepálská federativní demokratická republika
hlášená na adrese X
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. MV-183631-6/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 9. 2024, č. j. OAM-86534-20/ZM-2023, jímž byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty.
2. Ze spisového materiálu a informačního systému cizinců vyplývá, že žalobkyně podala dne 29. 11. 2023 na Velvyslanectví České republiky v Dillí (dále jen „zastupitelský úřad“) žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců v programu „Vysoce kvalifikovaný zaměstnanec“. Předmětná žádost byla postoupena správnímu orgánu I. stupně, jako věcně příslušnému orgánu k jejímu posouzení.
3. K žádosti byla mimo jiné předložena pracovní smlouva uzavřená dne 17. 10. 2023 mezi společnostmi X a žalobkyní, na dobu neurčitou, na pracovní pozici „Šéfkuchaři v pohostinství“, s 40hodinovou týdenní pracovní dobou, měsíční mzdou ve výši 42 513 Kč a místem výkonu práce X. Rovněž bylo doloženo číslo volného pracovního místa 28 055 400 793, které je vedeno v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (dále jen „EVPM“) k zaměstnavateli X na pracovní pozici „Šéfkuchaři v pohostinství“, s místem výkonu práce X.
4. Výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 18. 1. 2024 byla žalobkyně vyzvána, aby doložila doklad prokazující odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala písemným vyjádřením, v němž uvedla, že absolvovala 12 let školní docházky, což odpovídá úplnému středoškolskému vzdělání. Tyto skutečnosti správnímu orgánu I. stupně doložila a podmínku odborné způsobilosti tak měla za splněnou.
5. Dne 1. 4. 2024 proběhl výslech, při němž žalobkyně popsala důvody podání žádosti i specifika zaměstnání, jež by měla v České republice vykonávat.
6. Dne 2. 4. 2024 správní orgán I. stupně provedl výslech jednatelů společnosti X. Jeden z nich, X, se přitom v průběhu omluvil a odešel k lékaři s tím, že zbytek rozhovoru může dokončit jeho bratr, X. Obsah výsledku jednatelů byl zaznamenán na videozáznamu.
7. Po nahlédnutí do spisového materiálu prostřednictvím svého zmocněnce žalobkyně zaslala dne 6. 8. 2024 vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Uvedla mimo jiné, že neznalost výrazu „celiakie“ a kontrolních orgánů neznamená absenci odborných znalostí, schopností hygienické normy dodržovat a na alergenů zákazníkům upozorňovat. Je s budoucím zaměstnavatelem domluvena, že důkladné obeznámení s hygienickými normami bude součástí nezbytného školení pro výkon práce šéfkuchařky v České republice. Žalobkyně se dále vyjadřovala k průběhu výsledku jednatelů společnosti X. Uvedla, že jeden z jednatelů musel výslech předčasně opustit. Nevěděl, že může požádat o odložení jeho provedení. Druhý z jednatelů nemusel mít podrobný přehled o tom, proč byla společnost i posuzování čtyři uchazeči zařazeni do programu „vysoce kvalifikovaného zaměstnance“. Všechny podstatné skutečnosti totiž byly komunikovány s jeho bratrem, který měl být hlavní vyslýchanou osobou. Některé otázky také nemohl odpovědět zcela přesně z důvodu jazykové bariéry. Bylo domluveno, že společnost X. potřebuje akutně dva šéfkuchaře pro

každou svou restauraci. Současní zaměstnanci nemají potřebný stupeň odbornosti pro řízení kuchyně. Zároveň není vhodné najímat české šéfkuchaře z důvodu odlišnosti nepálské kuchyně.

8. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobkyně zamítl, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území. Posuzoval, zda žalobkyně splňuje podmínky pro zařazení do vládního programu „vysoce kvalifikovaný zaměstnanec.“ Cílem tohoto programu je poskytnout podporu přímým zaměstnavatelům, kteří potřebují do České republiky přivést vysoce kvalifikované zahraniční pracovníky. Program je realizován na základě usnesení vlády č. 581 ze dne 26. 8. 2019 o programech schválených vládou za účelem dosažení ekonomického přínosu pro Českou republiku. O zařazení do vládního programu rozhoduje řada kritérií. Jedním z nich je potřebná kvalifikace. Tu mají v daném programu ty pozice, které vyžadují vysokou kvalifikaci a znalost ze strany zaměstnance a lze je podřadit pod hlavní třídy klasifikace CZ_ISCO. Tuto klasifikaci dle § 19 odst. 2 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, zavedl Český statistický úřad (dále jen „klasifikace CZ_ISCO“). Jedná se tedy zejména o pracovní pozice spadající pod kategorie 1 Zákonodárci a řídící pracovníci, 2 Specialisté a 3 Techničtí a odborní pracovníci.
9. Podle správního orgánu I. stupně žádost žalobkyně všechny podmínky formálně splňovala. Z údajů získaných z Cizineckého informačního systému však správní orgán I. stupně zjistil, že společnost X zaměstnává 17 cizinců, převážně s dlouhodobým pobytem. Z vlastní činnosti pak věděl, že na zastupitelském úřadu byly podány čtyři žádosti na pracovní pozici pod kódem CZ_ISCO „Šéfkuchař v pohostinství (34343)“. Vyvstala tak otázka, proč společnost přijímá na vysoce kvalifikovanou pozici nové a neproověřené zaměstnance namísto povýšení stávajících zaměstnanců, kteří zde pracují mimo jiné na pozici CZ_ISCO „Kuchař (51201)“. Vysoce kvalifikovaná pozice CZ_ISCO „Šéfkuchař v pohostinství (34343)“ přitom vyžaduje, aby zaměstnanec zastával náročnou práci spočívající v
 - plánování a vytváření receptů a jídelních lístků, odhady nákladů na potraviny a práci, objednávání zásob potravin,
 - monitorování kvality pokrmů ve všech fázích přípravy a servírování,
 - vedení diskusí o přípravě pokrmů s řídícími pracovníky, dietetiky, zaměstnanci kuchyně a obsluhujícím personálem,
 - koordinování práce a dohled nad prací kuchařů a dalších pracovníků připravujících pokrmy,
 - provádění kontroly dodávek, zařízení a pracovišť s cílem zajistit soulad s přijatými standardy,
 - určování způsobu servírování pokrmů a tvorba ozdobných jídel,
 - instruování kuchařů a dalších pracovníků v oblasti přípravy, vaření, zdobení a servírování pokrmů,
 - účast na přijímání pracovníků do kuchyně a monitorování jejich výkonu,
 - příprava koření, kuchařských specialit a složitých pokrmů,
 - vysvětlování a prosazování hygienických nařízení a předpisů v oblasti bezpečnosti potravin.
10. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že pracovník na pozici šéfkuchaře musí mít jistou znalost prostředí, ve kterém se pohybuje. A to nejen po praktické stránce, ale také po stránce

měkkých dovedností a znalostí vnějšího prostředí, spočívajícím např. ve znalosti legislativních a hygienických norem. Nově přichozí zaměstnanec, který přichází z odlišného kulturního prostředí tak nemusí tyto podmínky splňovat. Žalobkyně přitom ve své žádosti nijak nedoložila své kvalifikační kvality pro výkon takto vysoce kvalifikované pracovní pozice. S cílem vyvrátit pochybnosti správního orgánu I. stupně byl proveden výslech jednatele společnosti X., z něhož mimo jiné vyplynulo, že společnost potřebuje kuchaře, ale v rámci vládních pravidel takovou žádost nemůže pracovník z Indie nebo Nepálu podat. Z této výpovědi tak bylo dle správního orgánu I. stupně zcela patrné, že společnost X ve skutečnosti hledá pouze kuchaře, kteří budou představovat pracovní sílu potřebnou pro větší kapacitu provozu. Jednatel společnosti nadto uvedl, že orientace v hygienických a legislativních normách je náročná, vyžaduje znalost místního prostředí a jazyka a tuto agendu proto zastává ve společnosti sám. Podle správního orgánu I. stupně změna migračních pravidel a kvót znemožnila společnosti podat žádosti o zaměstnanecké karty a ta tak musela hledat způsob, jak je obejít. Obsahově proto upravila mzdové podmínky a pracovní pozici podřadila pod hlavní třídu v rámci klasifikace CZ ISCO, kategorie 3 - Techničtí a odborní pracovníci. Sám jednatel společnosti přiznal, že další žádosti na pracovní pozice kuchařů budou moci podat až za rok a půl. Z jeho výpovědi je tak podle správního orgánu I. stupně zřejmé, že společnost nikdy nezamýšlela zaměstnávat žalobkyni na pozici CZ ISCO „Šéfkuchař v pohostinství (34343).“ Jednatel společnosti totiž ani nedokázal rozlišit rozdíl mezi pracovní pozicí kuchaře a šéfkuchaře. Plány na rozšíření kapacity restaurace pak rovněž odpovídají spíše potřebě personálně pokrýt provoz kuchyně.

11. K písemnému vyjádření žalobkyně správní orgán I. stupně uvedl, že společnost X byla poučena o svých právech a povinnostech a pan X se tak mohl případně z výsledku omluvit s žádostí o nový termín. O jeho právech jej mohl uvědomit i zmocněnec žalobkyně, kterému bylo vyrozumění o provedení výsledku doručováno. Z audiozáznamu je přitom patrné, že jeden ze svědků souhlasil s tím, aby výslech pokračoval pouze s jeho bratrem. Podle správního orgánu I. stupně navíc není pravda, že by za agendu náboru nových zaměstnanců zodpovídal pouze druhý z jednatelů. Z provedeného výsledku vyplývá opak, když bylo řečeno, že nové zaměstnance vybírají oba, zejména však vyslýchaný, pan X. Jazyková bariéra nemohla být brána v potaz, neboť sama společnost X kontaktovala správní orgán I. stupně s žádostí o tlumočení do anglického jazyka. Překlad byl pak zajišťován tlumočnicí zapsanou v seznamu tlumočnicků a překladatelů.
12. V odvolání žalobkyně uváděla, že výslech svědků nebyl řádně proveden. Správní orgán I. stupně nechal bez poučení svědky při výslechu střídat a odcházet. O výsledku také nebyl pořízen protokol, audiozáznam žalobkyně považovala za nedostatečný. Správní orgán I. stupně měl rovněž žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti, případně k vyjádření k provedení důkazu. Nebylo jí však nijak upřesněno, které skutečnosti nebo vady budou vzaty jako podklad pro rozhodnutí. Své rozhodnutí přitom správní orgán I. stupně založil toliko na domněnce, že žalobkyně nebude pracovat na vysoce kvalifikované pozici. Napadené rozhodnutí je dále v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán I. stupně nedostatečně posoudil závažnost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
13. Podané odvolání žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. Ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, podle nichž by žalobkyně neplnila účel svého pobytu, tedy nevykonávala by práci na volné pracovní pozici uvedené v EVPM. Žalovaný zopakoval, že společnost X nikdy nezamýšlela zaměstnat žalobkyni na pracovní pozici

šéfkuchaře, neboť ani sama nedokázala rozlišit pracovní pozici kuchaře od pracovní pozice šéfkuchaře po obsahové stránce práce. Plány společnosti spíše napovídaly potřebě personálně pokrýt plánovaný rozšířený provoz kuchyně. Vzhledem k naplnění imigračních norem v rámci programu „kvalifikovaný zaměstnanec“ v období jednoho roku vyhledali jednatele právnické osoby X služby pracovních agentur s požadavkem na zajištění kvalifikované pracovní síly na pracovní pozice kuchařů. Jak sám jednatel uvedl, změna imigračních pravidel a kvót jim znemožnila podat pro nové zaměstnance na zastupitelském úřadu žádosti o zaměstnanecké karty, a museli proto hledat způsob, jak je obejít a podat žádosti o zaměstnanecké karty pro kvalifikované zaměstnance. Žalovaný tedy konstatoval, že existuje důvodný předpoklad, že by v případě vyhovění žádosti žalobkyně neplnila účel zaměstnanecké karty, neboť by vykonávala práci na jiné pracovní pozici, než pro kterou by byla zaměstnanecká karta vydána. Neplnila by tak účel svého pobytu na území, kterým měl být výkon práce na pracovní pozici šéfkuchař. Tuto skutečnost lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

14. S námitkou žalobkyně, že nebyl výslech svědků řádně dokončen, žalovaný nesouhlasil. Přestože jeden ze svědků v průběhu podání svědecké výpovědi odešel, bylo pokračováno se svědkem druhým. Odcházející svědek navíc souhlasil s jejím pokračováním a nepožádal o náhradní termín ani o její přerušování. Ani druhý svědek nebyl proti pokračování svědecké výpovědi. Námitka, že nebyl pořízen protokol o výsledku svědků, byla dle žalovaného rovněž nedůvodná. Z § 169l odst. 6 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v případě provedení výsledku za použití videokonferenčního zařízení se protokol neseписuje. Pořizuje se toliko zvukový a obrazový záznam, kdy na pořízení jeho kopie není v souvislosti s právem nahlížet do spisu nárok. Ani námitka, že svědci nebyli řádně poučeni, nemohla obstát. Ze záznamu o provedení svědecké výpovědi je zřejmé, že před jejím zahájením byli svědci správním orgánem I. stupně řádně poučeni. Není rovněž pravdou, že by žalobkyně nebyla na provedení výsledku svědků řádně upozorněna. O provedení svědecké výpovědi byla vyrozuměna prostřednictvím předchozího zmocněného zástupce, a to vyrozuměním ze dne 12. 3. 2024, které bylo předchozímu zmocněnému zástupci doručeno dne 12. 3. 2024. Pokud jde o námitku týkající se porušení § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, i tuto žalovaný hodnotil jako nedůvodnou. Uvedl, že není úkolem správního orgánu poučovat účastníka řízení o tom, co má v řízení činit, aby byl se svou žádostí úspěšný.
15. Žalovaný dále uvedl, že § 174a zákona o pobytu cizinců neukládá správním orgánům za stavu, kdy je naplněn důvod pro zamítnutí žádosti zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Z ustálené judikatury sice vyplývá, že správní orgány jsou povinny posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků vždy, pokud ji cizinec namítá, a to s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Žalobkyně v řízení před správním orgánem I. stupně nevznesla námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a to ani ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců ani ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Zároveň zůstala stran vylíčení okolností svého rodinného a soukromého života v rovině obecných tvrzení a svá tvrzení nijak nespecifikovala.

II. Žaloba

16. Ve včasně podané žalobě žalobkyně obecně namítala porušení § 3, § 68 odst. 3 a § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. Tvrdila rovněž, že žalovaný nevypořádal řádně uplatněné odvolací námítky. Ty zároveň zopakovala a uvedla, že na nich stále trvá. Dále konstatovala, že i kdyby bylo vycházeno z přepisu výsledku obou jednání, který obsahovalo napadené rozhodnutí, nelze z jeho obsahu dovodit naplnění podmínek, na základě kterých byla žádost zamítnuta. Je pravdou, že oba jednání nepoužívali výslovně pojmy vztahující se k pracovní pozici CZ-ISCO „Šéfkuchaři v pohostinství 34343“, nicméně z odpovědí jednání vyplývá, že žalobkyně by nezastávala pozici „obyčejného kuchaře“, ale povahou své práce by se blížila k požadované pozici, byť ji zaměstnavatel definoval jinými, avšak významově obdobnými slovy. Žádný jiný důkaz, podporující závěry správních orgánů, než výsledek jednání zaměstnavatele proveden nebyl.
17. Výhrady měla žalobkyně i proti samotnému provedení výsledku. Z obou rozhodnutí vyplývá, že tento probíhal souběžně, což je samo o sobě nepřípustné a nezákonné. Není jasné, kdo a na kterou otázku vypovídal. Stejně tak je nepřípustné, aby jeden ze svědků svévolně ukončil výslech, aniž by byl poučen o následcích takového jednání. Nezákonné je podle žalobkyně rovněž to, že byť je tento důkaz součástí správního spisu, bylo jí odepřeno si pořídit kopii tohoto důkazu a nebylo tak možné se s ním řádně seznámit, přestože o to v odvolacím řízení výslovně písemně žádala.
18. Žalobkyně dále nebyla správním orgánem I. stupně poučena, či upozorněna na žádnou vadu žádosti a nemohla tak ještě před vydáním rozhodnutí řádně a včas reagovat svým případným vyjádřením či jiným úkonem. Nemohl tak učinit ani zaměstnavatel. Ani žalobkyni, ani zaměstnavateli nemohl být znám použitý výklad správního orgánu vedoucí k zamítnutí žádosti. Důvody vedoucí správní orgány k zamítnutí žádosti byly nadto spíše v rovině obav z budoucího možného vykonávání jiné práce, než o kterou žalobkyně žádala. Podle jejího názoru vždy existuje riziko, že bude reálně vykonáváno něco jiného, než je v žádosti uvedeno. Není však přípustné dávat jí za vinu, že se teprve chystala něco porušit v budoucnu, zejména bez toho, aby byla ve věci vyslechnuta.
19. V napadeném rozhodnutí je zaměstnavateli v podstatě podsouván úmysl umožnit žalobkyni práci na jiné pozici, což z výsledku bez dalšího nelze dovozovat. Pravý úmysl zaměstnavatele byl písemně potvrzen vyjádřením před vydáním rozhodnutí v prvním stupni. Žalobkyně zároveň navrhla provedení výsledku jednání zaměstnavatele, kteří jsou schopni potvrdit shodu žádosti a tam uváděných skutečností s reálným výkonem práce žalobkyně. Podle žalobkyně závažná překážka pro vydání zaměstnanecké karty neexistuje.
20. V dalším žalobním bodu žalobkyně tvrdila, že posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu nebylo řádné a rozhodnutí je tak ve svém důsledku nepřezkoumatelné. V daném případě se jednalo o žádost, která směřuje k umožnění obživy žalobkyně. Ta investovala do své žádosti čas i materiální vklady. S prací počítala a měla nastavené střednědobé životní plány na příjem z požadovaného zaměstnání. Žalobkyně se nedopustila ničeho protiprávního. Jednoznačně proto došlo k zásahu do soukromého života a pochopitelně nepřímě do rodinného života. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu mají přitom správní orgány posouzení nepřiměřenosti dopadů provést i v případě, pokud přímo vyplývá ze spisu. Ze správního spisu se dle žalobkyně v okamžiku rozhodování podávaly takové okolnosti, ve kterých bylo nepřiměřenost zásahu

do soukromého a rodinného života žalobkyně možné spatřovat, resp. ze spisu nevyplývalo, že by snad tvrzená nepřiměřenost byla na první pohled nemyslitelná či zdánlivá.

21. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že většina námitek je obsahově shodná s odvolacími námitkami. Odkázal proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále doplnil, že žalobkyni nebylo odepřeno řádně se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Výslech svědků za použití videokonferenčního zařízení byl proveden v souladu s § 169l odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ze kterého vyplývá, že se protokol neseписuje, ale pořizuje se toliko zvukový a obrazový záznam. Současně je výslovně stanoveno, že s právem nahlížet do spisu není spojeno právo na pořízení kopie tohoto záznamu. O této skutečnosti a možnosti přehrání zvukového a obrazového záznamu výsledku svědků byla žalobkyně řádně poučena ve výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 15. 7. 2024. Se zvukovým a obrazovým záznamem výsledku svědků se nadto seznámil předchozí zmocněný zástupce žalobkyně, jak vyplývá ze spisového materiálu. To, že této možnosti nevyužil nynější zástupce žalobkyně, nelze dávat k tíži žalovanému. Ohledně možnosti nahlížet do spisu byla žalobkyně po své žádosti obsažená v odvolání rovněž vyrozuměna. Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně byla podle žalovaného posouzena na základě jemu známých skutečností. Navrhoval proto žalobu zamítnout s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
24. K projednání žaloby nařídil soud jednání, při němž žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce setrvala na žalobní argumentaci, včetně důkazního návrhu na provedení svědecké výpovědi jednatelů společnosti X. Kromě toho namítala, že délka řízení nebyla adekvátní, lhůty pro vydání rozhodnutí správní orgány nerespektují. Zjištěný důvod nespadá pod pojem jiné závažné překážky. Ze strany správních orgánů se jednalo o spekulace a pochybnosti na základě obecné prevenční snahy omezovat příliv pracovníků do České republiky. Soud návrhu na doplnění dokazování nevyhověl, provedení svědeckých výpovědí jednatelů zaměstnavatele považoval za nadbytečné vzhledem k tomu, že jejich výslech byl proveden ve správním řízení. Zbývá dodat, že žalovaný se z jednání omluvil, odročení nepožadoval, soud tedy jednání provedl v jeho nepřítomnosti.
25. Úvodem soud připomíná, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není úkolem soudů

ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). Tyto závěry lze v daném případě bez dalšího vztáhnout zejména na zcela obecnou žalobní námitku, podle níž nebyly vypořádány odvolací námitky. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný na odvolací námitky žalobkyně (formulované obdobně jako v podané žalobě) na straně 11–14 reagoval. Žalobkyně v žalobě argumentaci žalovaného konkrétně nerozporovala. Neuvedla ani případně, jaké námitky měly být v odvolacím řízení opomenuty. Takto obecně formulovanému žalobnímu bodu proto soud nemohl vyhovět a námitku považoval za nedůvodnou. Obdobně lze nahlížet i na obecně tvrzené porušení § 3, § 68 odst. 3 a § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. Ani v tomto případě žalobkyně namítanou nezákonnost v souvislosti s tvrzeným porušením daných ustanovení dále nijak nerozvedla.

26. Námitka nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí bylo uplatněna až při jednání, tedy opožděně, po uplynutí lhůty k rozšíření žaloby podle § 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.
27. Žalobní námitce, podle níž z výsledku obou jednání vyplývá, že žalobkyně by nezastávala pozici „obyčejného kuchaře“, ale povahou své práci by se blížila k pozici šéfkuchaře, soud rovněž nevyhověl.
28. Soud připomíná, že podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
29. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.* Za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území správní orgán I. stupně i žalovaný považovali neplnění účelu zaměstnanecké karty spočívající právě ve výkonu jiného druhu práce, než pro který měla být zaměstnanecká karta žalobkyni vydána. Toto posouzení odpovídá závěrům judikatury správních soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37; ze dne 7. 1. 2021, č. j. 1 Azs 437/2020-25), podle které jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců může být spatřována v tom, že cizinec nebude vykonávat zaměstnání na předpokládaném pracovním místě. Každý cizinec je totiž povinen plnit účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno.
30. V tomto bodě je třeba zdůraznit, že správní orgán I. stupně na stranách 6–11 prvostupňového rozhodnutí představil ucelenou a dle názoru soudu přesvědčivou argumentaci, v níž poměrně konkrétně analyzoval výpověď jednatele společnosti X., jež měla žalobkyni zaměstnávat. Správní orgán I. stupně v dané části rozhodnutí nejprve popsal podstatné pasáže výsledku, následně vyjmenoval konkrétní tvrzení, z nich vycházel. Odkazoval mimo jiné na výslovné vyjádření jednatele, podle něž společnost X potřebuje kuchaře, nicméně pokud žádá pouze o kuchaře, nejsou jim poskytnuty víza. Kdyby mohla přivést pouze kuchaře, učiní tak. Jelikož ale tento postup není možný a je nutné přivést šéfkuchaře, musela tomu společnost přizpůsobit podmínky. Správní orgán I. stupně dále uváděl, že jednatel společnosti nedokázal přesvědčivě rozlišovat mezi pozicí kuchaře a šéfkuchaře. Stejně tak nevysvětlil, proč není možné na pozici šéfkuchaře povýšit stávající zaměstnance. Konečně i sám jednatel společnosti připustil, že orientace v hygienických a legislativních normách je

náročná, vyžaduje znalost místního prostředí a jazyka a tuto agendu proto zastává buď on sám nebo jeho bratr. Správní orgán I. stupně tak dle soudu přesvědčivě zdůvodnil, proč má za to, že žalobkyně nebude vykonávat práci na pozici „Šéfkuchaři v pohostinství 34343“.

31. Obdobně se k posuzované věci vyjádřil i žalovaný, který na stranách 7–9 taktéž představil přesvědčivou a logickou argumentaci, která jej vedla k závěru o neplnění účelu pobytu žalobkyní. S argumentací obou správních orgánů se soud bez dalšího ztotožňuje. Ucelenou argumentaci žalovaného i správního orgánu I. stupně přitom žalobkyně nijak konkrétně nerozporovala. Nereagovala na jednotlivá dílčí tvrzení, ani se nesnažila představit jinou skutkovou verzi dané situace. Své námitky opět omezila pouze na tvrzení, že závěry dovozené žalovaným z provedeného výslechu nevyplývají.
32. Zároveň není pravdou, že by správní orgány vycházely výhradně z provedeného výslechu. Z obou rozhodnutí je zřejmé, že provedený výslech byl posuzován v kontextu listin doložených žalobkyní (zejména skutečnosti o dosaženém vzdělání) i dalších podkladů získaných činnostmi správního orgánu I. stupně (informace z Cizineckého informačního systému, výpisy z obchodního rejstříku atd.). Vytrhat by se pak neměla zejména úvaha správního orgánu I. stupně založená na těchto podkladech, která zpochybňuje potřebu zaměstnání čtyř šéfkuchařů na plný úvazek v podniku s pouze dvěma restauracemi a sedmnácti zaměstnanci. Stejně tak lze jako relevantní hodnotit pochybnost, zda by mohla být žalobkyně schopna vysoce kvalifikovanou pozici šéfkuchaře v českém prostředí zastávat s ohledem na ukončené toliko středoškolské vzdělání, kdy žádnou jinou odbornou kvalifikaci v průběhu řízení nedoložila. Lze dodat, že ani tyto závěry pak žalobkyně v podané žalobě nijak nezpochybnila.
33. Námitkám týkajícím se samotného provedení výslechu jednatele společnosti X soud rovněž nepřisvědčil. Ze záznamu výslechu je zřejmé, že výslech byl po předchozí poradě s jednatelem X započat znovu, včetně poučení, za současné přítomnosti jeho bratra, X, druhého jednatele společnosti. X přitom sdělil, že v průběhu výslechu bude nucen odejít, nicméně všechny otázky může bez dalšího zodpovědět jeho bratr. Z obsahu výslechu pak vyplynulo, že záležitosti týkající se provozu restaurací, rozdělování práce a přijímání nových zaměstnanců provádí oba jednatele, zejména pak pan X. Z výpisu z obchodního rejstříku, jak ostatně uvedl již správní orgán I. stupně, dále vyplývá, že statutárním orgánem společnosti X. jsou dva jednatele a každý z nich může společnost zastupovat samostatně. Pokud tedy jeden z jednatelů předčasně ukončil výslech, který však za něj dokončil jednatel druhý, nepovažuje soud daný postup za nezákonný. Stejně tak ze zákona nevyplývá, že by správní orgány nemohly vyslýchat svědky současně. Podstatné v dané věci bylo, že dokázala společnost X prostřednictvím svých jednatelů sdělit podstatné skutečnosti k projednávanému případu.
34. V tomto kontextu lze dodat, že oba jednatele, jak vyplývá ze záznamu, byli v prvních dvaceti minutách výslechu poučeni o svých právech a povinnostech. Soud toto poučení nepovažuje za neúplné nebo vadné. Žalobkyně přitom ani v tomto případě konkrétně netvrdila, o čem přesně neměli být jednatele poučeni a omezila se pouze na obecnou proklamaci.
35. Lze doplnit, že žalobkyně byla o provedení výslechu vyrozuměna prostřednictvím předchozího zmocněného zástupce, a to vyrozuměním ze dne 12. 3. 2024, které mu bylo doručeno dne 12. 3. 2024. Bylo tedy na něm, aby hájil zájmy žalobkyně, výslechu se zúčastnil a jednatelům kladl otázky. Této možnosti však nevyužil.

36. K námitce, že žalobkyni bylo odepřeno pořízení kopie záznamu o výsledku jednání společnosti X soud uvádí, že žalovaný na ni přiléhavě reagoval na straně 11 napadeného rozhodnutí odkazem na § 169l odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Jedná se o speciální právní úpravu pořizování kopie podkladu ve správním spise. Podle tohoto ustanovení platím že *o výsledku prováděném za použití videokonferenčního zařízení pořizuje správní orgán zvukový a obrazový záznam; s právem nahlížet do spisu není spojeno právo na to, aby správní orgán pořídil kopii tohoto záznamu. Protokol se neseписuje*. S argumentací žalovaného i aplikací citovaného ustanovení se soud ztotožňuje. Dále se žalovaný k možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí vyjadřoval i na stranách 14 a 15 napadeného rozhodnutí. I na tuto argumentaci lze bez dalšího odkázat. Lze dodat, že se záznamem z provedeného výsledku se seznámil zmocněnec žalobkyně v prvním stupni řízení. Následně na jeho obsah reagoval písemným vyjádřením, jež bylo reflektováno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soudu tedy není zřejmé, jak by mělo být zasaženo do práv žalobkyně, která s obsahem spisu seznámena byla. V průběhu řízení pak nenavrhovala doplnění dokazování nebo opětovný výslech svědků.
37. Nedůvodná je i námitka, podle níž správní orgán I. stupně nevyzval žalobkyni k doplnění žádosti, které by mohlo vést ke změně právního názoru správního orgánu I. stupně. Předně je třeba uvést, že zcela obdobnou námitkou se již zabýval žalovaný, který uvedl, že úkolem správního orgánu není poučovat účastníka řízení o tom, co má v řízení činit, aby byl se svou žádostí úspěšný. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 23/2011-88, podle nějž *„do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“* Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Žalovaný žádost žalobkyně považoval za kompletní, určitou a věcně projednatelnou. Nebyla tedy stížena vadami, které by bylo třeba odstraňovat prostřednictvím výzvy správního orgánu I. stupně adresované žalobkyni. S tímto závěrem se soud rovněž ztotožňuje.
38. Pokud žalobkyně tvrdila, že nebyla ve věci vyslechnuta, pak soud uvádí, že toto tvrzení odporuje obsahu správního spisu, v němž se nachází protokol o jejím výsledku ze dne 1. 4. 2024.
39. Námitku, podle níž se správní orgán I. stupně dostatečně nezabýval hodnocením přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalobkyně, soud rovněž hodnotil jako nedůvodnou. I v tomto případě lze odkázat na vypořádání obdobné odvolací námitky žalovaným na stranách 12–14 napadeného rozhodnutí. Lze doplnit, že tvrzená nepřiměřenost v daném případě nevyplývala ani ze spisového materiálu. Sama žalobkyně v rámci svého výsledku dne 1. 4. 2024 uvedla, že na území České republiky nikoho nezná a v případě zamítnutí její žádosti se vrátí do Nepálu. Žalobkyně tedy nemá podle svého vyjádření na území žádné rodinné ani sociální vazby, které by mohly být zasaženy. Pokud obecně tvrdila, že s prací v České republice počítala, lze toliko dodat, že vydání zaměstnanecké karty není nárokové a taková skutečnost sama o sobě rozhodně nemůže založit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Toto tvrzení bylo nadto představeno až v rámci žaloby, ve správním řízení žalobkyně ničeho konkrétního stran dopadů rozhodnutí do jejího života netvrdila a setrvala u obecného konstatování, že případné dopady rozhodnutí nebyly posouzeny.

V. Závěr a náklady řízení

40. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
42. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 17. července 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně